

Influenza

[2013. február]

A háztetőkön vékony hólepel,
És fenn az égbolt kénkősárga.
Ködraj lepi a mélységeket el,
S harántan dűl a füstnek árnya.
Az ágyból nézem, lázba', betegem
A ködöt gyűlni, foszladozni, menni...
Zsongó aléltság kéjét érzem,
És nem fáj semmi.

Egy varju gubbaszt ott magányosan,
Mint egy fakir – kémény tövébe,
Zsákmányra les, pompás szimatja van.
S kitekint a szürke semmiségbe.
Én most nem láthatok zsákmány után,
Nekem a zsákmány, kincs, kenyér ma semmi –
Egy vágyam van, egy óhajom csupán:
Pihenni, csak pihenni.

Ide-oda himbál a vasfonal,
A sáros villamos abroncsa.
Alkonyodik. A messzi zaj kihál
S várom, hogy fényét ezer lámpa ontsa.
Ah holnap!... Mit hozhat a holnap nekem? –
Majd zúdul a hajsza, tombol az ár,
S én ismét ott állok régi helyemen –
Egy kopott, fakó madár.

Kategória: Talált vers
Denumire autor: Kiss József

Látó Szépirodalmi Folyóirat